

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Folkminnen
från
Eving.

1
juledagen.

Utskaffande väder sade man att
nit jul gå gån järk; o. brunt om.

Vidare var det ock att man behövde
en mängd bröd, som borde ha ett krus
till järk. Man köpte att jultid aldrig
målade. Hängsling skulle ske i vassarna
vå, annars fick man drages med last
hela det närhvarnandes året.

Stora dagen för jul kommo siggarna, som
alltid fingo var sin liten brödkäsa. Siggarna
voro naturligt mycket flitiga att gå
omkring, varför ett ordstäv uppkommit:

"Där (der) är så blankt som en sigga-
och mycket äro dagen för jul

Lundadagen iakttag mig vederligt af.

Jultiden anögs börja vid middag,
julefrön. Då, om af för, hade juleträden
vara färdiga. Då hulle om byttas under-
blåder, varför ett ordstäv o. stadigt
mål avas. Först var ett "trastighe"-fjärde
delen av ett vinhavet, samt vin över.

(255)

ren. På denna förlade man ett rikt led-
on när man sken för sig. Den som sken
nått första gången han skulle till kniven,
fick en seg. Efter derad månad skulle bo-
det sin i omlöst skick över julen, d. v. s.
de sju högtiderna. — På julaftonen skulle
man utbätra och att fåglarna. Men
gjorde man ett litet kram av halva till
kuker för julbåd ("julafton") stod på borden
vanligen vid gavelbänk, kringlaggt med
äpplen o. s. h. julbuden, bakade i form av
"gubben o. haringar" o. haringar. Även före
hem en form av rindarna båd som skulle
der "kristbarnfigurer" (kristbarnfigurer)
i form av en människa med benen bil-
dande likheten av barns upp över huvudet
på figuren. — Bredan på julaftonen fick
of riken på minsta sätt, redan saggs på juldagen
morgon med som under det kommande
året skulle hända. F. ex. skulle någon dö
det kommande året, stå en människas
avtryck i abben, med sårna vända inåt
oppen. Komme något barn att födas, stå
en barns avtryck med sårna vända mot

stugan. Sannos djurfötter uttryckta i någon
ett nämde ställningar, avat eller inåt, betyd-
de det att djur komme att mistas, säljas
eller köpas under året. På julafton skulle
man ej sätta julevisor o. d. för förtäran,
dessa för att de som gingo in gånge skulle kom-
ma se in. De som ev. skulle dö under året up-
stod då, för den ingånggående, utan huvud

Den som gick in gånge fick se hur det kom-
mande året skulle gestalta sig. Plev det god
slätter, bårder liarna som kram i fjolst gräs,
blor det dålig slätter bårder liarna klinga o.
ginsla bland stannarna. Efter kl. 10 borde man
inte gå ut, ty dämpen var den s. h. glöppsan
i farten; att möta henne var farligt. Motte man
honne måste man ställa sig med huvudet hen,
annars blor man bårder av henne.

Under juldagen utkastades ingen gödsel
från fähuset. Det gjordes först annandagen.
På en der sed att singdarna gingo till sin
gammal för att bära ut "julaftonen" som det
hette. På hände det även att man gjorde en
del hyss o. skulmströken, t. ex släppte i huset
i foderummet (ludan). drog upp kalvarna

på sländret o. s. v. Det berättas från Bonnahus
förening att en bonde i byn Varpberg, slängde
alla dörrar för att utestänga odyddna gäster.
Men dessa pröviserade sig lik väl in och förade
ärendet i ladvärdens. Därefter gick man ut
igen, väl följande var man gäst in. Utan-
na bar man, med tillhjälp av stegen, en på
gårdens ständiga vägar, med hästar o. tillbehör,
upp på ladvärdens, där den ratten grän-
se över ladvärdens. Sedan gånge man
stegen väl och gick sin väg.

Tamars natt.

Under denna natt skulle intet arbete göras.
Sjorde man det blev något på det. Det berättas
att bonden för församling i Grönholmsåla
befallde sina drängar att säga vika vid
gårdens väg, Tamars natt. Men från på natten
skannade vägen och drängarna som vakt,
Men när man att Tamarsnatten där alla vatten
in. För när kommer överens om att under
söken den ratten. De satte sig därför på vakt
vid ett vattenkrog eller bäck. De provade då
och då. Men till slut provade den ene och sade:
"Hä är vatten i vin". Värja det svarade från.

lipet. "Hä är den vika vin". Värja han
vakt viddagen i vatten.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Barnsängs barn o. barn.

Men en barnsängs barn o. barn. Skulle han
laga vara på något förmål eller del av det
ditt, eller vad det var, som barnsängs barn.
Dessa för att kunna "göra vid" barnet för av-
lytan. När sedan barnet föts plögade man
hänger en liten kanna eller gäse bring
halva på barnet, för att skydda det mot
kallhet. Kanna innehåll knet och
vårdstäl, (knedd o. vårdstäl). Moder
skulle ha en liten den kanna. Affektör-
den skulle kanna, och kanna annan.
Barnets hud vatten och moderns vatt-
natten hällde ned genom ett hål som
borades i golvet. Det var mycket olyckligt
om något han bort. Modern borde
hålla sig inne till han kunde lyftas-
as. Så hon måste gå ut var det nödvändigt
att hålla kanna kallhet. Dessa för att
hålla kanna kunde se henne.

från ännu levande kvinnor, obettligt väninnig,
anser ha fått sitt vänners genom att han
var nere vid en gräs och tvättade - en annan -
innan hon "gick i tvätt". Även lär man ha
skrivit man hennes "reber" tvättvatten etc.
Så man heter "Lagård Maria Olsson och bod-
de vid tiden för nämnda händelse i Lönne-
måla av Frimogboda r.v..

Så barnet skulle Lagers lade man vid lind-
ningen ett silvermynt i barnets hand för att
det skulle bli rikt. Håll barnet vid lindningen
av lindan ännu mynnat i hand skulle bar-
net med reber för lyfta med sig. Fjäder
barnet vid dopceremonien skulle barnet för god
sängst. Men skilde sig för att låta barnet
v^x av hennes minne varo skligt hederliga
d. v. s. sköna eller liknande. Händelse det, fjäder
barnet utslag. Fjäderdansen "skivan" kunde
barnet för längen att fadern först låg hos
någon annan kvinna och sedan gick hon
till sin hustru samt låg hos henne och
hon då blev gravande. Detta kunde endast
böras genom att fadern behände sitt bröst
i hustruens närvaro. Jag minner oss full där
x melner

detta verkligen brant. — Om gudmodern
när hon kom till kyrkan, var förklarig
nog att med barnet i famnen, hvar ett
vatten på kyrkogården, vällade dessa
att barnet kom att veta i sängen.
Men något rätt att bara barnet har jag
inte hört. När barnet blev det dänat,
kunde det bara för sig rätt att den lä-
dande tog, om det var en gosse; en man
och om det var en flicka; en hustru, samt
sed till ^x en i eller två, en var en annan
roluppgång samt red tre (3) gånger fram
och tillbaka tre (3) gånger baklänges över bron
samt red hena; allt innan roluppgång.

För rätt att bara stamning, vällad av
att modern bliver rikt vid skott, var tyd-
ligen följande: för gosse stamnade skott.
Modern tog honom med ut till ett på-
gående skott och ställde sig ett se på.
När då hjärtslaget togs ut tog modern
detta och dängde påfem i anrikat
darned. Låfem blev förstas hjärtslaget
man - efter den dagen stamnade
han aldrig.
x en hustru över

Bländ de av bunnens handlingar som afgj-
lades, var om bunnens förde ländar nu i
nyttande rörelse. Det kallades "den ledar-
nyttvinden".

✓ I Guckersbygd i Försy finnes 2 stora stenblock
kallade "Guckersbygd stolar". De äro diskruta-
de av en gäcke som ämnade dem åt, den en
med längre bort belägen hyllbana. De rög-
ar vända sig varje gång de höra hyllbana-
nen.

I fästetsbygd ligger intill vägen en
flak sten kallad hängsbyrdet. Där säges
"hungen" ha suttit och ätit middag, på öppen
nere genom haken.

Vid samma väg, ett stycke nord om hängs-
byrdet, finnes ett berg. Håringaberget. Det
består av en mängd små och stora stenblock,
som på ett ställe bildar en liten grötta. Om
dessa berg berättas. För länge sedan i tiden
innan någon här väg kommit till stånd, gick
en rid förbi nämnda berg. På den tiden har
man liten till hyllbansgården. För lite från
söndra vore det skulle låras till hyllbana-

gården. Men som vaken då omfatta-
de äro en flingbyrd - f. byrdar erhöft först
1840 egen byrdar - måste man antäda
fjorden dagen först. Men på vägen över-
fölls man av ett häfigt nöfall - det var
vinterstid - så att man nödgade arbjeta
fjorden i närheten av nämnda berg.
Fjorden sig om ett ställe att sätta
lihet, fann man grötta i berg
där man vore satte lihet, varpå
man vände om hem. Men nu blev lihet
av någon anledning hängsbyrd i ber-
get och aldrig borttaget. Som det var
en hinner, blev berget kallat Håringa-
berget. För har sedan öfverkast. Men har
ett hinnerhög neder, ljus o. d. Öven har
man, sägs det, hinner öfver, som anser
ha varit till hinner.

III

Den 6 april ingår det 2. k. "vecksalat".
Det börjar med "15. ne vecke". I 14-11 "vecke"
kan man plöja ned potatis. I 10-9 "vecke"

Såter man potatis med änder. 7-8 var man
barnen. Skoldinadagen såldes linor. På de
dagen sattes för sin linbänkarna på blin-
mede o. när man var rik, sådde man bon.
7 4 veckan lekte barnen (brunnarna).

Men första dagen i varje sådan veckorabvecker
skulle man inte se eller sätta något. Den
dagen kallas "veckan dag". Vidare skall alla
någonstans sås och sätta under nedan, samt
alla fröar, samt blommor, sås på nytt
(Sen som han först hem från jultiden, juldagen
skulle först på intargar.)

Första lördagen kallades "Första lördagen" där-
efter kom "Andra lördagen" då man åt kul-
lar, vira riddag då man åt o. k. rindbarn, därefter
kom "Tredje lördagen" där man åt
man inte så mycket men på.

För fanns det personer, kallade "veckor".
De plågade flå hortar o. hortar hortar o.
hundar. — Vid slakt plågade man, när
man avskär fjärrarna, stöta de avskärarna ändan-
na mot varandra. Och innan man avskär
de s. k. hårklarna eller lyngklarna var

hårdheten i sin och hortar, hortar. Även
någon hortar hortar eller gavs åt hortar eller
hund. Hovande hortar var hortar o. hortar
någonstans, av fanns man avskär.

Bladet uppgjordes i en hortar, samt an-
des samman med gort iagnigt blan-
det med megar, hortar, hortar o. ralt. Den
fick där efter stå till dagen efter. Då
"hortar" den i de ren gjorda hortar.
"hortar". Det fanns en ralt att iagnigt
för hortar o. även en fanns att hortar
man de är av den art att de inte hortar
sig uppgjordes var. Detta var hortar la-
des i gort, för att inte hortar skulle
spira. När sedan hortar blev fardiga
var det vanligt, o. för hortar ännu, att
man skickade hortar till gortarna, att makt

Det fanns, mig verkar, 2 personer
som hortar o. ralt varsel om dödsfall och begrav-
ningar. Den ene, Julius Olsson från Her-
mansnäs, säger sig flera gånger ha sett
och hört varsel om dödsfall. En gång som han
mätte han ett lifd. Först tänkte han inte

på saken, men om en hund kan han att banta
 på, s. undra, vem det kunde vara. Sedan erinrade
 han sig att han inte hört att någon dött; så
 märkte han att inga spår syntas för vägen o.s.v.
 Då förstod han att det måste varit något besynner-
 ligt. Han har sedan sett många dylika väsen;
 varast vären 1988 kom han en gång hem till
 väst och berättade att han mött min mor
 en kväll, när han kom från Tving, samt fråga-
 de varhan hon skulle gå. Det var vanligt att
 hon gick någonstans, nämligen, då han på
 grund av ålderdomen var lite besynnerlig.
 Vi funno det därför vara underligt, då han
 vid den tiden absolut var inne. Han ombete-
 de då att han mött personen, så där, flera gånger
 samt funnit att de vid den tiden varit hem-
 ma; och att personerna ifråga senare avlidit.
 Och besynnerligt nog: en vid efter, eller den, 16
 april, dog morron av slag. Den andre Lesser
 Anderson från Olmanimalen även hans, likhän-
 makare, hade en gång varit och hjälpt en
 likfärd på väg. Han är nämligen "helstän" för
 vid sådana tillfällen, som upp psalmen, stän-
 var fast lockar o.s.v. Han brukade sedan följa

med till kyrkan - han gör det samma fort-
 farand som i en 80 år - men nu var en
 hans döds väst sjuk. Därför steg han ut,
 när man kom till hans hem, och skulle
 just gå in då hans fika höra en den vack-
 raste musiken, som han synta kom från kyr-
 kan. När han kom in frågade han dock
 hur det var med himne, och fick till svar:
 "Ja, jag har inte längtat kvar". Det visade
 sig vara så, enär flickan vid d. tiden dog.
 Lesser Anderson anser att musiken var ett
 förbud till d. döds.
 Men anser det "besjda lik" när ett sabbat
 från skottenen kommer, och faller när på
 spjället. Det samma när det pipar o. jäns-
 nar sig i något bokkär. Men anses det be-
 tyda dödsfall, när uppgå en längre tid
 uppgått sig vid ett hus och skrick om
 nättiner.

När dödsfall inträffat och den döde var
 en man, så fick den person, som nådde
 den döde, hans sakskriv. I sakskriv om
 den döde berättas kunde man vänta
 bort väntor. — När begravningen skulle

äga rum, bländades ibland lika som man
med luktarna och varma band o. noster etc.
Men i de flesta fall rättes och rättes en lukt
enär på gården, varis histan med liket - som
därills kunde ha stått varsom helst, dock vanligen
på logen - rättes. Därifrån låg bänder eller
band, av branta granboislar, till huset där,
där en en var rakt på vardera sidan - en
vid vardera dörrporten. Granboislar förtvå
från en luktstom ut på vägen, ett stycke.
Jag glömde nämna i rätt ordning, att från
dörrdögen skulle gardinerna vara lyftade till
lika höjd från gården, begravningsskogen. Där sedan
likttaget drog fram var det naturligt att man lade
band av grannar läng väghanten eller "mårde";
dock var man nog med att granniset skulle
ligga med topparna med, ej mot liktaget.
Histan rättes vid funkariten till hyttan, på två
bocken till luktstomarna förjades inga då man
ratte sig i rörelse mot graven. Om graven vid
igenkänningarna ej blev full, så beordrade detta
att det minn äressolus ännu ett dödsfall kom
me ett brända i den dödes familj.
Det var för naturligt att s. h. själspällningar

inte fingo begravas i rigd jord som
frågo de begravas på hyttstugan; dock
att själarna själva varit skulle de lyft-
as över hyttstugan, frågo ej här genom
porten, på aftronen redan solen gått ned.

Skäddaren August Abrahamson i Grön-
göl mäter, numera 65-70 år gammal, var
en gång i yngre dagar hos en bonde i
Härnäs malar, Johannes Jonsson, och
sydde, för aftron efter aftron vardens gäst
A. ut ett ärende. Abkommen gick en
gammal fört. A. hälsade 'god aftron' men
fick intet svar. När han så kom in igen
rade han till bonden: 'Här gick en
häringsfärd förbi och jag hälsade på
henne; men han sa 'varken tack eller
hys mig i ändan'. 'Var på bonden ger-
målde: 'Älska du dej för den häringen'.
Snappast var detta talat från A. blev så
illa sjuk att han snart måste insaga
sängen, som han redan inte kunde
läna på 4 veckor. Detta har han själv
berättat mig. - Det är mycket viktigt

att inte antala för något, om man såg något
önnat naturligt. Men skräddaren trodde att det
var en människa. Det säges vara hining
hållad. Jöns Forsan - Jöns Forsans hustru -
som ett obhilliga gånger. —

Om man inte kunde känna gädden efter
hornen så voro de förbållade av någon illavinnad
person. Då skulle man göra upp eld i bak-
spisen samt husta in lite av mjölkten i
elden. Då miste den skyldiga infinner sig
afrost i ärende av att han - det var mer än det
kännes - ville låna något. När han så kom
blev han naturligtvis misshållad och upplegt om
att han var en trollkåna, vilket hjälpte - där
var trolldomen bruket. — För att skydda
mjölkten för förbållning plågade man i varje
håstkasen i kornbörden. — När man
säljer mjölk skall man lägga några saltkorn
i mjölkten. Detta för att hindra att hornen
spens blevo råniga, vilket hände ifall något av
mjölkten spilldes i elden.

När en ko halvar plågade man låra hon
sicka halven rän. Var det en isperhalv rän
i rinnen tid skulle bli en drucka, brukade

man halvara de mjölken dygnen under
halvens blöva, denna gavs åt hon i en
ränn vatten. Detta gjordes för att halven,
som stor, skulle bättre kunna gå på is och
hala vägar.

För att för god fiskelaghet både man
höst rikligt fiskedönen. Men om man behöv-
de nytt sevar, skulle en havande kvinna
spinna dem; de blevo därigenom särskilt
bra och fiskliga.

Var man ute i skogen och det blev för vil-
lad av "horngrön" skulle man vända något
hådesplacze, t. ex. högan.

För man var ute i skogen och arbetade.
Hans hustru brukade gå till honom med
middagsmat. Men en dag kommo två stycken
kvinno, båda lika hans hustru till ho-
nom med mat. Båda hade likadana mat.
Han förstod då att den första varit skogsmän
När han, nästa dag, åter infinner sig, frågade
han utspäga henne om hur man skulle
vara sig åt för att skuta skogsmän eller

vad man skulle skuta med. Han fick då till
 svar "Det går att skuta henne med 'messelven', men
 gåna på fötterna och de lilla vita rön växer i
 jorden". "Då skuta ja då", sade de mannen.
 Men redan har jag inte hört vad slutet blev.

Iä Gindfelmåla gjord sådes för vasa
 en konte. Där en ny bonde kom till gården,
 sade han att han ville sula med konen, och
 gick för den, skall med i stallet. Det var en
 kväll. Men meddömmen i stallet fick han en
 orfil, så att han blev liggande. Efter den
 dagen ville inte bonden låsa på konen ~~en~~ konen
 mera. — Sen berättar det att bonden
 givet drängarna öföfilar, om de inte utfört
 arbetet i stallet riktigt.

Det finnes en sägen om att Gineg-hyg-
 ha fått detta namn från den tid då speid
 räddde. Då skall nämligen en hof danskan
 smingat hygen, en söndag då gudsfjärst
 gånge samt dödat alla utom en, som lyfka-
 des undkomma genom ett fönster. Gärken
hångades att skicka ut hygen, vilken de

arkars. — Den gamle hygenen dödar fanns
 ännu till för 25 år sen, men ha sedan blivit
 förstörd. I denna dödar säga de gamla att
 det ryktes djupa märken efter svärd- och
 yphugge.

Krichschon använder att få djuren att
 drivas. Man lägre en "Krichschon" ^{och}
 och stoppade med t. ex. vid vinnens mat-
 ter. — För bonde, i Krichschon, Gineg,
 grävde ned en levande kulla i gödset
 staden för att få her med djuren.
 Ibland sken han upp överisarna på
 konen och lade in salt i rikt samt
 band om en kulla. Detta för att de vore
 "marönnar". — När djur hade blodig
 urin skulle man uppramla urinen i
 en kvinnes vänstra (!) bröst och hålla
 urinen i djuret igen — så att det våtade den.
 Men detta måste göras första gången man råg
 i kuddan, annars hjälper det inte.

När man slutade arbeta på skivorna, skulle
 man alltid vila innan man gick därifrån.

Det fanns en del personer som hade otur
med rög. Det fanns för tillt. för några år sedan
en quibbe. Åkars Öst, som var sådan. Han var
på ett ställe en gång. Där man visade honom
gården gris. Men han tyckte att det gått
in rög för en vinet blev illa sjuk.

Skuten anropade ha lyckan med sig. Om skuten
byggdes vid gården och vore aldrig så dygga
att smitta, så röde man den aldrig. Den som
lever än hemma.

Om paddor kommer från till husen, skulle
saga dem på en spade samt lägga en bit
bröd bredvid dem och så låta bort dem från
husens grundmur. När man läde dem
skulle man säga: "Här har du mat nu.
"Kom ni aldrig mera."

En familj bodde för husbyggen skulle inhyg-
as hos en annan. De räddade under tiden
i svärmen. När vi blivit var färdigt, och
folket skulle flytta in, rade värdar: "Ja här
jag inte givet en något fört, så ska ni

ni åtminstone för mina skänk". Och så blev
det. Den nyssflyttande familjen, som inte haft
väggshyggan fört, fick nu i mängd, var emot
den andra - värdens - slapp dem alldeles. —

Väggslös kunde även möja bort med
ett litet tvättvatten.

Om värt för händerna skulle man säga
lite många arter som det fanns värt för
händerna samt på till en brunn och där
dränka dem, en och en. sägande för varje
arter: "Är du en appenhet, är du (till värt),
borta —" Ett annat sätt var att, om gölar
- vattenplummes - fanns på vägen när en lit-
färd passerat, så skulle man tvätta sig i
dessa. Då skulle värtarna försvinna. —
Även här brukar att lägga en fläsksvul
under en jordfast sten för hemmet.

En sjukdom som kallades "mensla",
antagligen botten, förekom ibland för.
Den skedde sig i liksom ett band på
nyssgjuten som började röra sig framåt för
att omvända mistas på fannsiden av

knippen. Den kunde endast betas genom att man stötk hettblod vid den ena och suggblod vid den andra ändan av bandet.

Det fanns en gammal gammal för en år är redan i fröa Mr. Irving som bodade eller låg i benbratt. Han upplade det bruna linor med stickor eller knäppar, varefter det skulle besjuktas med köttlake. Detta uphades spel - lart - förbratt att det var en hula benbratt, komplicerade var jag inte om han besjuktade sig med.

Det finnes, ännu, en person som han "lära" bot omhelt. I ett fullt som jag känner - den behandlade han själv berättat det det - till - gick det på så sätt. Mannen hade med sig en ibjälslagen som, med denna drog hvar och vinn över den bitna foten under det han mumlade ungefär följande. Nu ska du ha de i me dig, din raskare. — I ett sätt att mörja bot omhelt är att mörja varst med omhelt. Detta skall lagas av den första om man var för rinfredid. Man håller omman med en

blåm m, uppgrätkan dess ryggar samt lagar ishet, som lär lägga i ryggar, och lägga i en flaska. Omman skall stäppas lös, för att så gäls. — I ett annat medel som nämnde man en gång tillverkade. Han tog en levande svart kuggorm och lade en flaska till hettfjerr fylld med bränn - sin. Flaskan band han över med en bit sår. Den ringlade omman till den dag, då innehållet i flaskan var svart som blod. Detta har min far berättat, att han såg.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

I ett sätt att ställa diarre på sin nästa var följande: Man skaffade sig ett ben från kuggorgarden. Detta vette man i en rinnan - de bäck eller dike, uttalande en önskan att St. N måtte få "st - ten". Den namn - givna fick då diarre på länge benet låg i bäcken. Men benet måste lånas på bestämd tid och återställas då denna var ute, annars gick det lantagaren illa.

Om ett barn var grunigt var besvärsligt

hådde man att det hade förstörts. Detta hade modern ådragit genom att säga ut genom ett öppet fönster, under husanderhugget. Det gick genom att för barnet 3 gånger ut och 3 gånger in genom ett öppet fönster.

Det fanns för ett 10-tal år sedan en mjölnare vid namn Gustav Møllare. Han kunde mala utan vatten. För ännu levade gamla sägen att han kom med en gåse med måld till Grönjöls mala kvarn. När han kom på backen vid kvarnen, gick han till mjölnaren där utomför kvarnen och gick på en del osynliga vägar - gick först på den ene och sen på den andre. När han slutat där med sig kvarnen i gång o. gick med rasande fart utan att märka väl - det fanns något vatten i damnen. Det var utskott.

Det sommar uppspades vid Långgäts kvarn. Det kom den i annat sammanhang omnämnda Stenq. Dunberg i Gnethensjö, med ett lön måld. Men på grund av torken eller upplämning var vattenet dött. Han sade detta till Dunberg; denne, som var en

erbjöds man, gav mjölnaren en öfif.
"Om du mjölnare, och vi inte kan mala."
"Låt bli mig; så skall jag mala åt dig."
Sade då mjölnaren. Och så började han bära in väskarna. Men då berövades sig Dunberg, och invände: "Men du har ju inte något vatten?" "Ja där väl på vattenhjulet," sade mjölnaren. När han varit in väskarna, hällde han såd på kvarnen. Sedan gick han ut och drog upp stambordet. Och utskott inte en droppe vatten fanns i rännan, började kvarnen gå med fullt fart. Då var den annars modige Dunberg rädd. På vidd att han aldrig hörde till Långgäts kvarn så länge Gustav Møllare var där.